

Det, vi sagde, var: Vi kan ikke love noget, men vi vil gerne gå tilbage og forelægge, hvad I har af ønsker her. Der kan man så konstatere, at vi selvfølgelig har diskuteret sagen med oppositionen og regeringen og Dansk Folkeparti imellem, dengang vi sad til forhandlingerne.

Det er normalt, når man sidder til forhandlinger, at man også diskuterer sagen, men at få et tilsagn er noget andet. Jeg tror heller ikke, at hr. Martin Lidegaard vil stå og påstå her fra talerstolen, at oppositionen har fået et endeligt tilsagn fra forligspartierne, dengang vi sad og forhandlede.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror egentlig, vi er enige om, hvad der skete. Vi fik tilbuddet registreringen i staten, vi bad så om også at få dispensationen med, og det fik vi ikke lovning på. Det ville man gå tilbage og undersøge, man lovede ikke noget, og man har heller ikke holdt det, kan man sige.

Nu kom jeg til at sige, at det kunne være Dansk Folkepartis miljøpolitik, der var slået igennem, det var selvfølgelig også Venstres, det beklager jeg over for Venstres ordfører. De har også haft en stor indflydelse på det her, tror jeg, men jeg har dog alligevel en fornemmelse af, at det er Dansk Folkeparti, der i det her tilfælde slog hælene i.

Det står mig ikke helt krystalklart, om det var en, jeg havde nær sagt tilståelsessag, vi fik fra hr. Jørn Dohrmann her. Var det Dansk Folkeparti, der sagde: Vi kan ikke leve med at få dispensationen over i staten? Det må der kunne svares ja eller nej til.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det kan også besvares lidt længere, hvis det er, man vil give en uddybende forklaring på, hvorfor det endte, som det endte. Det gjorde det netop på baggrund af, at man først skulle tilbage til, kan man sige, sit bagland, forligskredsen, og diskutere alle de der stramninger, eller hvad vi vil kalde den ti sider lange ønskeliste, som oppositionen havde. Var det noget, man overhovedet kunne få til at hænge sammen? Det vurderede vi ikke det var, og vi kunne jo se, at hver eneste gang – også med hensyn til mange andre ting – man havde givet sig lidt, så kom der yderligere nye krav til.

Det, vi kan konstatere nu, som sagen ligger, er jo, at jobbet med § 3-områderne, som vi diskute-

rer i dag, stadig væk skal gøres efter en kommunalreform. Derfor er det da vigtigt at spørge: Hvad er det egentlig, man er så meget imod, når det er, at de personer, som i dag beskæftiger sig med det her område, efterfølgende eventuelt er ansat i kommunerne i stedet for? Er det ikke ligegyldigt, om medarbejderne får en lønseddel fra amterne, eller om de får den fra kommunerne? Det synes vi i Danske Folkeparti, bare de gør det, de skal for at tilgodese § 3-området.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Man kan ikke frakende debatten en vis underholdningsværdi. Alligevel synes jeg, at den også er et tegn på det, der tit sker i parlamentet her, at vi får en total afsporing af det, der er det egentlige.

Det, der er det egentlige, er jo, at oppositionen ikke kan lide kommunalreformen. Det har vi ikke bare hørt i forbindelse de her miljøforslag, der er til behandling, det har vi hørt i forbindelse med alle de andre forslag, der nu har været til behandling i ugevis.

Men alligevel ville man egentlig gerne ind og have lidt medindflydelse. Det ville man ikke mindst fra socialdemokratisk side, efter at den nye partiformand, fru Helle Thorning-Schmidt, sagde, at hun heller ikke kunne forstå, hvorfor Socialdemokratiet havde forladt forhandlingsbordet sidste år i juni.

Så er det, som om det er blevet lidt kutyme nu, at man bevarer surheden, at man skal finde hår i suppen, og at man opfinder stadig nye bekymringer. Selv med hensyn til opgaver, som vi faktisk har lagt i regionerne, sådan som man gerne vil have det, er man også bekymret og stemmer imod, og så bruger vi i stedet for oceaner af tid på petitesser.

Jeg vil godt sige, at jeg ikke er ubekymret. Kommunalreformen er en enorm opgave. Det bliver den også på naturbeskyttelsesområdet, men modsat oppositionen tror jeg, at opgaven kan løftes, og at den kan løses. Der er jo ingen her, der har en større interesse i, at den kommer til at fungere, også for så vidt angår § 3-området, end lige præcis Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti, som bærer denne her reform igennem.

Må jeg ikke godt sige, især til hr. Martin Lidegaard, at det her med at sige, at der lige om lidt kommer 4.000 byggeprojekter i § 3-områder, er et fuldstændig vildt postulat, som der ikke er noget som helst belæg for. Der er forskel på, om kommunerne har en opgave, hvor de i sidste